

Στις αρπάγες του νόμου

Το 2000 ο Αλέξανδρος δούλευε σ' ένα ξυλουργείο στο Λαύριο. Θα 'ταν εκεί ενάμιση μήνα περίπου. Τον είχαν απολύσει από το ξυλουργείο που δούλευε πρώτα στο Περιστέρι κι επειδή εκείνη την περίοδο δεν έβρισκε εύκολα δουλειά κοντά του, πήγε στο Λαύριο. Σηκωνόταν κάθε μέρα στις πέντε παρά τέταρτο το πρωί, έπινε καφέ κι έπαιρνε το παπί και πήγαινε στο Μοσχάτο, που ήταν το ραντεβού στις έξι παρά τέταρτο με το αφεντικό του κι άλλους δύο μάστορες. Συνήθως όμως τον έπαιρνε ο ύπνος και δεν προλάβαινε το ραντεβού. Έτσι, έφευγε με το παπί του σκοτωμού κάθε τόσο, για να προλάβει να φτάσει στο Λαύριο στις εφτά και τέταρτο που έπιαναν δουλειά. Τότε έμενε στην Καλλιθέα. Τις τελευταίες είκοσι μέρες όμως η σπιτονοικοκυρά του ήθελε να του κάνει αύξηση στο νοίκι κι εκείνος δεν ήθελε. Έτσι, πήγε και βρήκε ένα δωάρι στα Πετράλωνα και μετακόμισε εκεί.

Πέρασαν πέντε έξι μέρες κι ένα πρωινό τον πήρε πάλι ο ύπνος. Σηκώθηκε στις πέντε και είκοσι. «Δε βαριέσαι», σκέφτηκε, «ας πιω τον καφέ μου και θα πάω με το παπί». Έκατσε έτσι μισή ωρίτσα, ήπιε τον καφέ κι άκουσε λίγη μουσική να ξυπνήσει. Κατά τις έξι παρά δέκα ντύθηκε, πήρε τον σάκο με το φαγητό του και τα ρούχα της δουλειάς και κατέβηκε κάτω για να φύγει. Πήγε στο παπί, το ξεκλείδωσε κι έβαλε μπρος τη μηχανή για να τη ζεστάνει. Ήταν νύχτα ακόμα και ήταν μόνος του στο δρόμο. Δυο τύποι μόνο ήταν παρακάτω στη γωνία, πάνω σε μια μηχανή, ένα ΧΤ. Κοιτάχτηκαν λίγο. Τότε ο οδηγός της μηχανής έβαλε μπροστά και κινήθηκαν προς αυτόν κοιτώντας τον. Παραξενεύτηκε. Σταμάτησαν μπροστά του και ο οδηγός, ένας τύπος γύρω στα σαράντα πέντε, με σκληρό και κουρασμένο πρόσωπο, τον ρώτησε: «Συγγνώμη φίλε, μήπως έχεις ώρα;» και ασυναίσθητα ο Αλέξανδρος έβαλε το χέρι του στο μπουφάν του για να πιάσει το κινητό του να δει την ώρα. Μα πριν προλάβει να το βγάλει, οι δύο τύποι πήδηξαν αστραπιαία από τη μηχανή, τον άρπαξαν και τον πέταξαν πάνω στον τοίχο φωνάζοντας: «Ακίνητος ρε καριόλη! Ψηλά τα χέρια γιατί θα πεθάνεις!». Του άπλωσαν τα χέρια στον τοίχο και του κόλλησαν δύο περιστροφά στο κεφάλι – ένα στον αριστερό κι ένα στον

δεξί κρόταφο. Σχεδόν αμέσως, άλλοι τέσσερις τύποι πετάχτηκαν από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο κι άλλο ένα έστριψε σπινιάροντας με θόρυβο στη γωνία, σταμάτησε και πετάχτηκαν από μέσα άλλοι πέντε και πήγαν όλοι κι έπεσαν πάνω του φωνάζοντας, βρίζοντας και απειλώντας. «Μην κουνηθείς ρε μουνόπανο γιατί θα σου τινάξουμε τα μυαλά στον αέρα!» του φώναξε ένας και του κόλλησε ένα τρίτο όπλο στο κεφάλι, στο πίσω μέρος του κρανίου. Τα 'χασε αυτός. Με τα χέρια ψηλά και τρία πιστόλια κολλημένα στο κεφάλι του κι όλους αυτούς επάνω του να φωνάζουν τον έπιασε νευρικό γέλιο. «Ψάχτε τον να δείτε αν έχει όπλο! Ψάχτε τον!» φώναξε ένα άλλος και πήγαν δύο και τον έψαξαν σε όλο του το σώμα, αλλά φυσικά δεν βρήκαν όπλο. «Δεν έχει τίποτα πάνω του» είπε ο ένας, «μόνο αυτό το κινητό». «Κρατάτε τον! Μπορεί να είναι επικίνδυνος!» φώναξε ένας άλλος.

«Μαλάκα δε συμβαίνει αυτό!» σκεφτόταν ο Αλέξανδρος και τριανταζόταν το στήθος του απ' το γέλιο με την κάθε ανάσα. «Δε γίνεται, ονειρεύομαι ακόμα. Μάλλον κοιμάμαι».

— Τι έγινε ρε παιδιά; Γιατί με στριμώξατε έτσι; τους είπε.

— Μη μιλάς ρε μαλάκα! του φώναξε ένας.

— Μόνο εμείς θα μιλάμε!

— Συγγνώμη ρε φίλε, του είπε τότε αυτός και γέλασε πάλι λίγο. Αλλά γιατί το κάνετε αυτό;

— Δε σταματάς εσύ, ε;

— Ε, μα τι να σταματήσω; Τι θα κάνετε; Θα μου πάρετε το παπί; Μη μου το πάρετε σας παρακαλώ. Δε θα 'χω να πάω στη δουλειά μου.

— Σκάσε ρε, μη μιλάς!

— Ρε φίλε, τι θες να κάνω; Θα μου κάνετε κακό; Θα μου πάρετε το μηχανάκι; Τι θέλετε; Γιατί έχετε κολλήσει τρία πιστόλια στο κεφάλι μου; Είναι τελείως παράλογο αυτό που συμβαίνει, εντάξει; Δε μπορώ να το δεχτώ, είναι αστείο.

— Ρε Κώστα, είπε τότε ένας τους, που στεκόταν δίπλα σ' εκείνον που κρατούσε το πιστόλι στον αριστερό του κρόταφο.

— Ελάτε ρε, φτάνει. Δεν έχει όπλο. Βάλτε του τις χειροπέδες να φύγουμε. Άντε!

Του κατέβασαν τα χέρια, του τα έβαλαν πίσω από την πλάτη και του πέρασαν χειροπέδες. Σφιχτά, πολύ σφιχτά. Σιγά σιγά πήραν και τα όπλα τους από το κεφάλι του και τον γύρισαν με το μέτωπο προς τον δρόμο και μόνο τον σημάδευαν, για να μην κουνηθεί.

— Ρε παιδιά, θα μου πάρετε το παπί ή όχι; Τι συμβαίνει; Γιατί με πιάνετε και με δένετε; Τι είστε;

— Ησύχασε Αλέξανδρε, του είπε τότε ένας. Δεν θα σε πειράξουμε.

— Δεν είστε κλέφτες;

— Όχι, Αλέξανδρε, δεν είμαστε κλέφτες.

— Τότε γιατί το κάνετε αυτό, γιατί κρατάτε όπλα; Και πώς ξέρετε τ' όνομά μου;

— Το ξέρουμε. Όλα τα ξέρουμε Αλέξανδρε, όχι μόνο το όνομά σου.

— Δηλαδή, τι άλλο ξέρετε για μένα;

— Ότι έχεις συλληφθεί στα δεκαπέντε σου για επεισόδια σε πορεία στην Ομόνοια, ότι ήσουν πέντε χρόνια καλόγερος στο άγιο όρος, ότι έχεις Ι-3 ψυχολογικό απ' το στρατό, ότι έχεις πάρει αναβολή από το στρατό και πολλά άλλα ακόμα.

— Μα καλά, τι είσατε και τα ξέρετε όλα αυτά;

— Αστυνομία. Από την Ασφάλεια είμαστε.

— Αστυνομία; Ε πέστε το ρε παιδιά και με τρομάξατε! Νόμιζα πως θα με κλέψετε ή θα με σκοτώσετε ή δεν ξέρω κι εγώ τι. Γιατί δεν μου το λέτε τόση ώρα; Ελεύθερα, κάντε δουλειά σας. Δεν έχω κανένα πρόβλημα. Αλλά πείτε μου, γιατί με συλλάβατε; Έκανα κάτι; ρώτησε ζαλισμένος.

— Δεν ξέρουμε ακόμα, Αλέξανδρε. Κάτι έγινε όμως.

— Τι έγινε;

— Κάτι. Και πιστεύουμε πως μπορεί και να έχεις σχέση μ' αυτό.

— Εγώ; Πώς και γιατί;

— Θα το μάθουμε.

— Ρε παιδιά τι είναι αυτά; Γιατί μου λέτε μισές κουβέντες; Πείτε μου σας παρακαλώ γιατί με συλλάβατε. Τι με περάσατε δηλαδή; Με δένετε στα καλά καθούμενα, θα χάσω το μεροκάματό μου και δε μου λέτε ούτε τον λόγο; Θα με τρελάνετε; Συγγνώμη κιόλας!

— Αλέξανδρε, μην ανησυχείς. Θα σου τα πούμε όλα. Δεν θα σε πειράξουμε.

— Εντάξει ρε παιδιά, τι να πω; Τέλος πάντων, κάντε τη δουλειά σας κι εγώ θα σας βοηθήσω όσο μπορώ.

— Αυτό θέλουμε κι εμείς Αλέξανδρε. Κι αν παραμείνεις κι εσύ έτσι ήρεμος και συνεργάσιμος, δεν θα έχουμε κανένα πρόβλημα.

— Εντάξει ρε φίλε.

— Έλα τώρα να πάμε στο αυτοκίνητο, του είπε εκείνος.

— Και πού θα πάμε; Θα φύγουμε;

— Ναι. Θα φύγουμε τώρα και θα πάμε όλοι παρέα κάπου, για να μας πεις μερικά πράγματα και να μάθουμε τι έχει γίνει.

— Πού θα πάμε;

— Στο τμήμα.

— Εντάξει ρε παιδιά, πάμε. Μπορείτε όμως να μου κάνετε μια χάρη πρώτα;

— Ναι, ό,τι θες.

— Μπορείτε να σβήσετε και να κλειδώσετε το μηχανάκι για να μη μου το κλέψει κανείς; Και να πάρετε και τον σάκο μου; Έχω το φαγητό μου μέσα.

— Ναι, Αλέξανδρε, είπε ένας τους και πήγε κι έσβησε και κλειδωσε το παπί κι ένας άλλος μάζεψε τον σάκο από το πεζοδρόμιο.

— Το κλειδί και τον σάκο θα τα πάρεις μετά άμα είναι, του είπε ο μπάτσος. Θα σου τα φυλάξω.

— Εντάξει. Ευχαριστώ.

Τότε όλοι μαζί ξεκίνησαν να βαδίζουν προς τα οχήματα της Ασφάλειας. Δύο τον κρατούσαν απ' τα χέρια κι άλλοι δύο τον σημάδευαν με τα πιστόλια. Όταν έφτασαν στο αυτοκίνητο τον έβαλαν και κάθισε πίσω, ανάμεσα σε δυο αστυνομικούς.

— Είσαι λίγο στριμωγμένος τώρα, αλλά σε δέκα λεπτά θα φτάσουμε του είπε ο συνοδηγός μπάτσος.

— Εντάξει παιδιά, τα καταφέρνω, είπε ο Αλέξανδρος.

Του φαινόταν σαν όνειρο αυτό που ζούσε. Έβαλε μπροστά τότε ο οδηγός και ξεκίνησαν. Έτρεχε, πατημένοι πήγαιναν.

— Δεν θέλουμε να σε ταλαιπωρήσουμε, Αλέξανδρε, ήταν όμως ανάγκη να γίνει αυτό. Δεν θα σε πειράξει κανείς. Να το ξέρεις, του είπε ο συνοδηγός.

— Ευχαριστώ, νιώθω εντάξει.

— Ωραία.

— Και πού είναι το τμήμα που πάμε;

— Στην Αλεξάνδρας. Πάμε στη Γενική Ασφάλεια Αθηνών.

— Σοβαρά, εκεί πάμε;

— Ναι.

— Ρε παιδιά, τι έχει γίνει; Και γιατί βρήκατε εμένα γι' αυτό; Πώς σχετίζομαι εγώ με κάτι;

— Δεν μπορούμε να σου πούμε πολλά ακόμα. Το τι έγινε, ίσως να μας το πεις εσύ, με κάποιο τρόπο. Κάποιος σκοτώθηκε, Αλέξανδρε.

— Τι; Σοβαρά;

— Ναι.

— Και νομίζετε ότι το έκανα εγώ;

— Δεν είμαστε σίγουροι. Έχουμε όμως κάποιους λόγους να σε θεωρούμε ύποπτο.

— Ρε παιδιά αυτό είναι τελείως παράλογο, δεν παίζει!

— Μακάρι για σένα. Το ευχόμαστε να κάνουμε λάθος, αλλά πρέπει να το εξακριβώσουμε.

— Παιδιά σας καταλαβαίνω. ΟΚ, είσαστε υποχρεωμένοι να κάνετε αυτό που πρέπει. Εντάξει. Εγώ για 'μένα το ξέρω όμως πως είμαι αθώος. Μυρμήγκι δεν πειράζω. Δεν μπορώ να κάνω κακό σε κανέναν. Αλλά θα συνεργαστώ μαζί σας και ελπίζω, πως με ό,τι μάθετε από μένα, αν έχετε κάτι να μάθετε, να φτάσετε πιο κοντά στον δολοφόνο που ψάχνετε.

— Να 'σαι καλά. Πάμε τώρα στην ασφάλεια και σε λίγο θα τα βρούμε όλα. Κι αν θες να ξέρεις, τώρα που σε βλέπουμε, μπορώ να σου πω πως σαν πρώτη εντύπωση δεν μας φαίνεσαι και για δολοφόνο.

— Ε αφού δεν είμαι! είπε αυτός και γέλασε λίγο.

— Μακάρι για σένα. Μπορεί να έχουμε κάνει και λάθος.

— Να 'σαι καλά. Θα το δείτε και μόνοι σας.

Πάνω στην ώρα έστριψαν στη γωνία και σταμάτησαν μπροστά στο κτήριο της ασφάλειας. «Έλα, πάμε», του είπε ο μπάτσος που καθόταν δίπλα του και τον έπιασε απ' τον αγκώνα και βγήκαν από το αυτοκίνητο. Μαζεύτηκαν και οι άλλοι από τη μηχανή και το άλλο αυτοκίνητο, τον περικύκλωσαν κι έτσι πως τον έβαλαν στη μέση πήγαν όλοι μαζί προς τα ασανσέρ. Πήγαινε με τους μπάτσους δεμένος στη σάλα της Ασφάλειας και κοιτούσε γύρω του και θυμήθηκε την προηγούμενη φορά που είχε βρεθεί εκεί, στα δεκαπέντε του. Τότε, τον έσερναν και τον έδερναν μέχρι να φτάσουν στα ασανσέρ. «Ευτυχώς τώρα δεν της έφαγα», σκεφτόταν όσο προχωρούσαν. Σιγά σιγά έφτασαν στα ασανσέρ. Μπήκαν στο ένα οι μισοί μ' αυτόν στη μέση και οι άλλοι μισοί στο άλλο κι ανέβηκαν πάνω. Τα όπλα τα είχαν μαζέψει πια πίσω στις θήκες τους, κάτω από τη μασχάλη.

— Θα με πυροβολούσατε εκεί αν είχα κάνει κάτι που δεν σας άρεσε; ρώτησε τους μπάτσους.

— Χα! Ας έκανες πως σήκωνες κάνα χέρι ή πως πήγαινες να φύγεις και θα σ' την ανάβαμε χωρίς δεύτερη σκέψη.

— Θα με σκοτώνετε δηλαδή;

— Όχι. Θα σ' τη ρίχναμε όμως στα πόδια. Στα μπούτια, όπου γουστάρεις. Για να σε σταματήσουμε. Δεν θα σου κάναμε κακό. Ήσουν όμως πολύ ήρεμος και συνεργάσιμος κι έτσι δεν χρειάστηκε. Ήσουν τυχερός.

— Πάλι καλά.

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε και βγήκαν στον διάδρομο.

— Φτάσαμε. Εντέκατος όροφος, φιλαράκο.

— Τι είναι εδώ;

— Εδώ είναι το εγκλημάτων κατά ζωής.

— Ασα, δύσκολα πράγματα! είπε ο Αλέξανδρος καθώς προχωρούσαν.

— Ναι. Όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις στο κτίριο της Ασφάλειας, τόσο πιο βαριά εγκλήματα διερευνούνται. Από κάτω μας, στον δέκατο, είναι το εκβιαστών. Εκεί να δεις τι γίνεται!

— Ποιους πάτε εκεί;

— Εκβιαστές, Μπράβους, νταβαντζήδες, τοκογλύφους, όλα τα καλά παιδιά.

— Έλα, φτάσαμε. Θα πάρουμε λίγο τα αποτυπώματά σου και μερικές φωτογραφίες Αλέξανδρε. Δεν νομίζω να έχεις πρόβλημα;

— Όχι, κανένα. Ζάχαρη είμαι.

— Άντε παιδιά, είπε εκείνος σε δυο άλλους. Πάρτε αποτυπώματα και φωτογραφίες και φέρτε τον στο 4.

«Μάλιστα κύριε διευθυντά», απάντησαν εκείνοι και τον πήραν και του πήραν τα αποτυπώματα. Μετά τον φωτογράφισαν κι όταν τέλειωσαν τον έπιασαν πάλι απ' το χέρι και βγήκαν απ' το θάλαμο. Έστριψαν δεξιά, προχώρησαν είκοσι μέτρα περίπου και μετά έστριψαν πάλι δεξιά στη γωνία, που τους περίμενε μια ανοιχτή

πόρτα. «Πέρανα», του είπε ο μπάτσος και ο Αλέξανδρος μπήκε μέσα. Το δωμάτιο ήταν πολύ μικρό. Ίσα ίσα που χωρούσε ένα γραφειάκι και περίσσευε λίγος χώρος για να κάθεται ένας πίσω απ' το γραφείο κι ένας από μπροστά. Πίσω απ' το γραφείο στεκόταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα, υπάλληλος της ΔΕΗ. Φόραγε ένα πορτοκαλί γιλέκο και τη φόρμα της ΔΕΗ. Είχε κι ένα πενσάκι για τα καλώδια στην τσέπη του γιλέκου του κι ένα δοκιμαστικό κατσαβίδι.

- Γεια σου φίλε, είπε εκείνος.
- Γεια σας, απάντησε ο Αλέξανδρος. Ήρθατε να φτιάξετε το ρεύμα;
- Όχι.
- Τι; Σας φέρανε κι εσάς εδώ;
- Όχι ακριβώς, του είπε εκείνος με νόημα.
- Δεν είστε από τη ΔΕΗ;
- Όχι αγόρι μου, δεν είμαι από τη ΔΕΗ.
- Και τότε γιατί είστε έτσι ντυμένος;
- Είναι τα ρούχα της υπηρεσίας.
- Ποιας υπηρεσίας;
- Της εδώ που βρίσκεσαι.
- Ααα.
- Ναι.
- Και, έτσι ντύνεστε πάντα εσείς;
- Ε, και έτσι.
- Κάθισε, του είπε εκείνος κι ο Αλέξανδρος έκατσε στην καρέκλα. Τρόμα-ξες πριν;
- Πότε; Σπίτι μου;
- Ναι.
- Ε, λίγο. Τρία πιστόλια στο κεφάλι μου στα καλά καθούμενα, στις έξι το πρωί, δεν είναι και λίγο πράμα.
- Ε, όσο να πεις... Και για πες μου τώρα, Αλέξανδρε, λίγα πράγματα για σένα.
- Τι πράγματα;
- Α, πώς περνάς, αν δουλεύεις...
- Καλά περνάω. Δουλεύω. Είμαι ξυλουργός.
- Καμιά κοπέλα έχεις;
- Έχω μια κοπέλα.
- Τη γουστάρεις;
- Ναι, πολύ. Είμαστε δυο χρόνια μαζί.
- Μπράβο σου. Και για πες μου για τη δουλειά σου.
- Τι θέλετε να μάθετε για τη δουλειά μου;
- Πώς είναι εκεί; Είναι κι άλλοι στο ξυλουργείο;
- Είναι. Το μαγαζί το 'χει ο Γιάννης. Και είναι κι άλλοι δυο μάστορες εκεί, ένας βοηθός κι εγώ.

- Πώς τους λένε τους άλλους;
- Δημήτρη και Τάσο, τους μάστορες. Τον βοηθό τον λένε Ζαχτσάν. Είναι Πακιστανός.
- Και πού ακριβώς είναι η δουλειά;
- Στο Λαύριο.
- Οδός;
- Στην οδό Σουλιώτη.
- Τι αριθμός;
- Ογδόντα εννιά.
- Και πώς πας εκεί;
- Κανονικά συναντιόμαστε με τους άλλους στο Μοσχάτο στις έξι παρά τέταρτο και πάμε με το αμάξι στο Λαύριο. Συνήθως όμως με παίρνει ο ύπνος και πάω με το παπί. Όπως σήμερα που με συλλάβατε. Και να σας ρωτήσω κάτι;
- Ό,τι θες.
- Πώς ξέρατε ότι θα ήμουν εκεί τέτοια ώρα;
- Ε, βρε Αλέξανδρε. Αυτό είναι πολύ εύκολο.
- Ναι, ε;
- Ε βέβαια. Κατ' αρχάς σε περιμέναμε.
- Δηλαδή;
- Οι άντρες ήταν εκεί από νωρίς και περίμεναν να κατεβείς.
- Σοβαρά;
- Βέβαια.
- Με παρακολουθούσατε;
- Ε, κάπως έτσι.
- Τώρα που μου το λέτε, ξέρετε κάτι;
- Τι;
- Νομίζω πως είχα δει κάποιους τις τελευταίες μέρες να με κοιτάνε κάπως παράξενα, σε διάφορες ώρες, αλλά δεν έδωσα σημασία. Καινούριος στη γειτονιά είμαι, σκέφτηκα, ε, ποιος ξέρει; Με κοιτάνε. Αλλά δεν μου πήγε το μυαλό.
- Καλό για μας αυτό. Και για πες μου τώρα, Αλέξανδρε, από πού πας στη δουλειά;
- Όταν πηγαίνω με το παπί;
- Ναι.
- Από ποιο δρόμο πηγαίνω;
- Ναι. Ποιους δρόμους παίρνεις για να φτάσεις εκεί.
- Φεύγω από το σπίτι, στην οδό Περασέως στρίβω δεξιά την Κειριάδων, από την Κειριάδων βγαίνω αριστερά στη Χαμοστέρας κι από κει δεξιά στη Συγγρού. Χαμηλά στη Συγγρού γυρνάω δεξιά στη στροφή και πιάνω την Αμφιθέας, την κατεβαίνω όλη και βγαίνω στην παραλιακή.
- Δεξιά ή αριστερά πας στην παραλιακή;

— Μα τι ερώτηση είναι αυτή; Αριστερά φυσικά, στο Λαύριο πάω, όχι στον Πειραιά.

— Ωραία, συνέχισε.

— Ε, πάω όλη την παραλιακή, μέχρι που είτε φτάνω στο Λαύριο κατευθείαν από την παραλιακή, είτε κόβω δρόμο από την Ανάβυσσο.

— Γιατί κόβεις δρόμο εκεί;

— Ε, γιατί μπορεί να έχω αργήσει ή για να μη βαριέμαι να κάνω πάντα την ίδια διαδρομή.

— Κι όταν φτάνεις στο Λαύριο;

— Από τον περιφερειακό στρίβω δεξιά στην Πλαστήρα, την κατεβαίνω και φτάνω στην πλατεία. Παίρνω καμιά τυρόπιτα απ' το φούρνο και μετά πάω στο ξυλουργείο. Στη Σουλιώτη. Αυτό είναι.

— Και πόσο απέχει η δουλειά από την πλατεία;

— Καμιά διακοσαριά μέτρα.

— Μέχρι τι ώρα δουλεύετε εκεί;

— Μέχρι τις τέσσερις.

— Και πώς γυρνάς πίσω όταν σχολάς;

— Με το παπί. Αν έχω πάει με το παπί. Αλλιώς με τους άλλους, με το αυτοκίνητο.

— Πες μου πώς γυρνάς μόνος σου.

— Με τον ίδιο τρόπο.

— Δηλαδή;

— Τι δηλαδή;

— Ποιο τρόπο.

— Από τους δρόμους που σας είπα.

— Ποιους; Πες τους μου.

— Ξανά;

— Ναι.

— Εντάξει... Φεύγω από το μαγαζί και φτάνω στην πλατεία. Εκεί στρίβω αριστερά στην πλατεία κι ανεβαίνω πάλι την Πλαστήρα μέχρι να βγω στον περιφερειακό. Από τον περιφερειακό βγαίνω πάλι στην παραλιακή και είτε την πάω όλη κατευθείαν, είτε κόβω δρόμο από την Ανάβυσσο. Από κει τέλος πάντων πάω όλη την παραλιακή, μέχρι που φτάνω στην Αμφιθέας. Στρίβω δεξιά, την ανεβαίνω όλη, γυρνάω τη στροφή και πιάνω τη Συγγρού.

— Πάντα από την Αμφιθέας ανεβαίνεις;

— Ναι.

— Γιατί;

— Γιατί είναι πιο σύντομος δρόμος.

— Αλλιώς πώς θα μπορούσες να γυρίσεις;

— Θα πήγαινα την παραλιακή μέχρι τη Συγγρού ή τη Θησέως.

— Αλλά εσύ πας πάντα από την Αμφιθέας.

— Ναι. Μου αρέσει κιόλας η διαδρομή.

— Γιατί;

— Έτσι, είναι πιο ωραία η περιοχή.

— Καλά.

— Γιατί με ρωτάτε τόσα πράγματα σχετικά με την Αμφιθέας;

— Γιατί με κάποιο τρόπο σχετίζεται με την υπόθεση.

— Εντάξει. Δεν πειράζει που ρώτησα, ε;

— Όχι, καθόλου. Για συνέχισε τώρα, το δρόμο...

— Ναι. Ανεβαίνω μετά τη Συγγρού μέχρι το Intercontinental κι εκεί στρίβω δεξιά και πάλι αριστερά και πιάνω την υπόγεια γέφυρα που σε βγάζει στη Χαμοστέρννας. Από τη Χαμοστέρννας στρίβω τελικά δεξιά και πιάνω την Ιούς και στην Περσέως στρίβω πάλι αριστερά και πάω στο 17, που είναι το σπίτι μου. Αυτά.

— Ωραία. Και για πες μου τώρα, πόσο καιρό δουλεύεις εκεί, στο ξυλουργείο;

— Ενάμιση μήνα περίπου.

— Πού δούλευες πριν;

— Στο Περιστέρι.

— Τι ήταν εκεί;

— Ένα άλλο ξυλουργείο.

— Για πες μου για το ξυλουργείο εκείνο. Πόσοι ήταν εκεί;

— Το αφεντικό, εγώ, άλλοι δυο μάστορες και δυο βοηθοί.

— Και γιατί σταμάτησες από κει;

— Δε μου πλήρωνε τις υπερωρίες, ο μαλάκας.

— Ναι ε; Μόνο αυτό;

— Όχι. Ήτανε γενικά περίεργος.

— Τι εννοείς, δηλαδή;

— Ήτανε αυστηρός πολύ με τη δουλειά, νευρικός, φώναζε, έπινε κιόλας. Με ζάλιζε, μου 'σπαγε τα νεύρα. Δεν ήτανε και τελείως άδικος, σύμφωνα με τον τρόπο που έβλεπε τα πράγματα αυτός, βέβαια. Όσον αφορά τις υπερωρίες, πίστευε πως αφού μάθαινα κιόλας την τέχνη, δεν χρειαζόταν να παίρνω και όλες τις υπερωρίες. Μαλακίες όμως, κατά τη δικιά μου γνώμη. Τη δουλειά του μια χαρά του την έβγαζα. Ε, τσακωθήκαμε κιόλας κάνα δυο φορές και στο τέλος του είπα πως δεν ξανακάθομαι υπερωρία και με απέλυσε.

— Ναι ε;

— Ναι.

— Και πώς πήγαινες εκεί;

— Τι, από ποιο δρόμο;

— Ναι.

— Τότε έμενα ακόμα στην Καλλιθέα.

— Το ξέρω αυτό.

- Το ξέρετε, ε;
- Ναι. Αλέξανδρε.
- Ε τότε γιατί με ρωτάτε;
- Για να δούμε τι ξέρεις κι εσύ.
- Πάει καλά. Τέλος πάντων.
- Λέγε λοιπόν.

— Έμμεσα στην οδό Σπάρτης. Στον πρώτο, στο νούμερο 78. Κατέβαινα με το παπί την Σπάρτης, έστριβα δεξιά στη Θησέως, που είναι από κει που έμμεσα περι-που εκατόν πενήντα μέτρα, ανέβαινα τη Θησέως μέχρι το ύψος της Χαροκόπου κι εκεί έστριβα αριστερά στη Χαροκόπου. Στο τέρμα της Χαροκόπου έστριβα δεξιά κι έπιανα τη Θεσσαλονίκης παράλληλα στις γραμμές του τραίνου μέχρι που έφτανα στη γέφυρα του Πουλόπουλου. Εκεί έστριβα αριστερά και πάλι δεξιά κι έπιανα για λίγο την Πειραιώς, μέχρι την Ιερά οδό. Από την Ιερά οδό έστριβα πάλι δεξιά στην Κωνσταντινουπόλεως, μέχρι τη Λένορμαν. Έστριβα αριστερά στη Λένορμαν και την ανέβαινα όλη μέχρι που έφτανα στο ποτάμι, στην εθνική. Πέρανα απέναντι το ποτάμι κι έστριβα δεξιά το πρώτο στενό, την Κωνσταντινίδη, πήγαινα δυο στενά παρακάτω κι έστριβα αριστερά στη Βοσπόρου. Ε, στη Βοσπόρου στο 26 ήταν το ξυλουργείο.

- Και πώς ήταν το πρόγραμμα στη δουλειά;
- Πιάναμε δουλειά στις εφτά, στις δώδεκα σταματούσαμε είκοσι λεπτά για διάλειμμα και στις έξι σχολάγαμε.
- Δεν δουλεύατε οχτάωρο;
- Όχι. Μας κράταγε τρεις ώρες υποχρεωτική υπερωρία. Και δεν μου την πλήρωνε κιόλας. Γι' αυτό στο τέλος τσακωθήκαμε. Και δούλευα και τα Σαββατοκύριακα. Σχεδόν πάντα.
- Σοβαρά;
- Ναι. Πριν σταματήσω είχα τέσσερις μήνες να κάτσω την Κυριακή. Τα 'χα παίξει. Δεν έβγαζα ποτέ τα ρούχα της δουλειάς. Δεν προλάβαινα.
- Ναι. Αλέξανδρε. Ξέρω πώς είναι να μην προλαβαίνεις να κάτσεις έστω μία μέρα.
- Πού το ξέρετε; Θέλω να πω, εσείς δεν δουλεύετε έτσι.
- Πίστεψέ με, υπάρχουν περιπτώσεις και υποθέσεις που έχουμε, που δεν μπορούμε ούτε στα σπίτια μας να πάμε μερικές φορές. Τρέχουμε εδώ. Τρέχουμε πολύ.
- Έχετε κι εσείς τον αγώνα σας.
- Και με τους άλλους στη δουλειά πώς τα πήγαινες, καλά;
- Ε, έτσι κι έτσι. Και καλά και άσχημα. Μια δυο φορές είχα αρπαχτεί κιόλας λίγο με τον μαστρο-Μήτσο, γιατί τρέχαμε πάνω στη δουλειά και μου μίλησε απότομα. Αλλά μετά τα βρήκαμε πάλι. Κατά τα άλλα και με τον μαστρο-Μήτσο και με τον μαστρο-Κώστα καλά τα πηγαίναμε, όσο καλά δηλαδή μπορείς να τα πας

με δυο μαστορες που ξέρουν καλά τη δουλειά και ζητάνε από σένα τα πάντα. Με το αφεντικό που σου είπα, είχαμε την κόντρα.

- Πώς τον έλεγαν, το αφεντικό σου;
- Γιώργο.
- Γιώργο τι; Γιώργο σκέτο;
- Γιώργο Γεμάτο.
- Ωραία. Και για πες μου τώρα, πώς έφευγες από τη δουλειά εκείνη;
- Απ' την αρχή;
- Ναι.

— Έφευγα από το ξυλουργείο, στο 26 της Βοσπόρου έστριβα δεξιά την Κωνσταντινίδη, πήγαινα δυο στενά και έστριβα αριστερά στη γωνία κι έπιανα τη Λένορμαν, για πενήντα μέτρα, μέχρι το ποτάμι. Την Εθνική. Πέρανα απέναντι, διέσχιζα όλη τη Λένορμαν και στο τέλος έστριβα δεξιά στην Κωνσταντινουπόλεως. Την έπιαινα μέχρι την Ιερά οδό, εκεί έστριβα αριστερά και μετά από λίγο έστριβα πάλι δεξιά στην Πειραιώς. Πήγαινα την Πειραιώς μέχρι τη γέφυρα του Πουλόπουλου, έστριβα αριστερά, έπιανα την Τριών Ιεραρχών και διέσχιζα τα Πετράλωνα, μέχρι που έφτανα στο φανάρι της Χαμοστέρας που απέναντι περνάς στην Καλλιθέα. Πέρανα απέναντι λοιπόν το φανάρι, στο επόμενο έκανα δεξιά κι έπιανα πάλι τη Θησέως. Πήγαινα όλη τη Θησέως μέχρι την Σκρα, γιατί η Σπάρτης μόνο κατεβαίνει, ανέβαινα τη Σκρα μέχρι τη Δημοσθένους, έστριβα πάλι δεξιά και πήγαινα τρία στενά μέχρι τη Σπάρτης. Στη Σπάρτης έκανα πάλι δεξιά για είκοσι μέτρα και πάρακα στο σπίτι μου. Στο 78. Ουφ, κουράστηκα με τόσο δρόμο.

- Ωραία. Θέλω να μου πεις τώρα, πού ήσουνα την Τετάρτη στις οχτώ του Μάρτη στις τέσσερις η ώρα το μεσημέρι;
- Πού ήμουνα;
- Ναι, δεν θυμάσαι;
- Ξέρω 'γω; Δεν καθόμουνα και ποτέ. Και Τετάρτη; Μεσοβδόμαδα; Θα δούλευα μάλλον. Μην έφυγα από κει και στις δέκα η ώρα το βράδυ, μου φαίνετε.
- Θυμάσαι τι ακριβώς έκανες εκείνη τη μέρα και τι ώρα έφευγες από τη δουλειά;
- Όχι, αλλά εκείνη την περίοδο είχαμε πάρει μια μεγάλη δουλειά και δουλεύαμε πλακωμένοι. Ε, και φαντάζομαι θα 'μουνα εκεί μέχρι αργά. Δεν είχα λείψει ούτε μία μέρα τότε.
- Αλέξανδρε, σαν καλά μου τα λες.
- Αλήθεια;
- Ναι.
- Ε, ό,τι έχει γίνει σας λέω.
- Το ξέρω.
- Πού το ξέρετε αν λέω την αλήθεια.
- Έχουμε τις πληροφορίες μας, Αλέξανδρε.